een kind, dat mededoogen in plaats veroordeeling voor zwakheden afbedelt, bekende zij, sprekend met zachte stem:

„Die ander hield niet van mij ; ik dacht, ik hoopte van wèl, maar ik kreeg zekerheid van niet. Ik mocht Rudolf graag lijden, hij smeekte en drong. . . mijn ouders drongen mij ook . . . die ander hield immers toch niet van mij . . . en zoo . . . Maar je zegt, dat onze verloving hem gelukkig heeft gemaakt tot het laatst toe?" — „Ja."

TROOST

Schets door PIET VAN GRAVEN

Ze was heengegaan van hem, zijn vrouwtje. . . Hij wist het immers. De dokter had hem toch de hand gedrukt, de

Nu wilde hij naar boven gaan, waar ze lag, zijn alles, en zacht, zeer zacht steeg hij de trap op en opende behoedzaam de deur der slaapkamer, nu haar sterfkamer. Zie, daar hadden ze haar nu gelegd. Op de teenen naderde hij het bed en vouwde de handen, als in gebed. En hij bad. „O, God, geef mij tranen" smeekte hij, telkens weer, doch zijn oogen bleven droog en brandend en geen snik welde op uit zijn borst.

Roerloos en vredig lag ze. Het rijke blonde haar vormde

Wedstrijden Volkstuintjes Den Haag

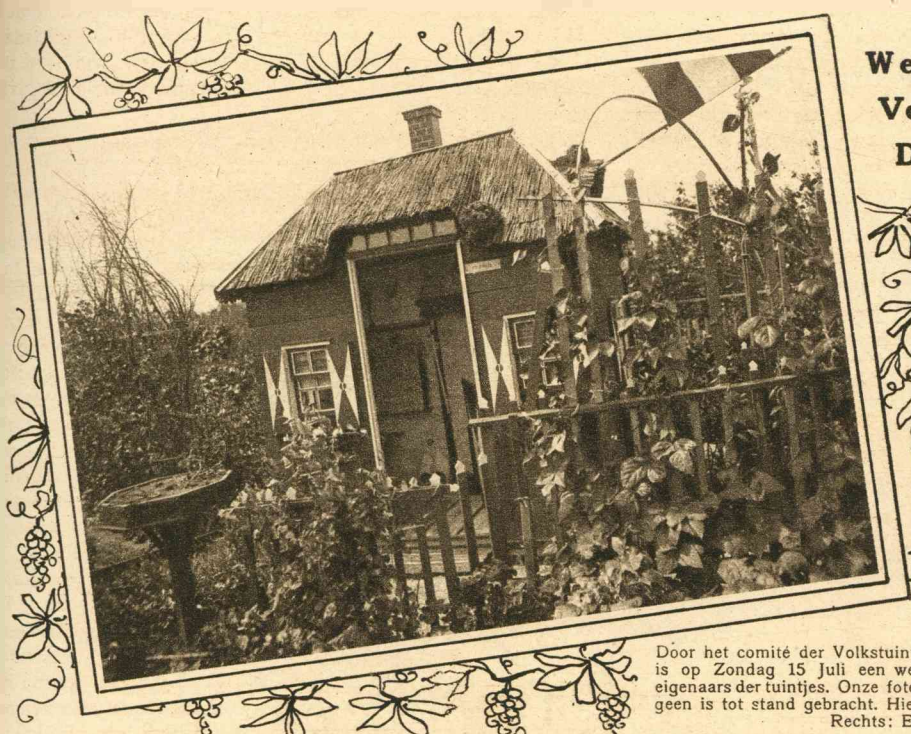

Door het comité der Volkstuintjes aan de La Reykade te 's-Gravenhage is op Zondag 15 Juli een wedstrijd gehouden tusschen de verschillende eigenaars der tuintjes. Onze foto's op deze pagina geven een idee van hetgeen is tot stand gebracht. Hierboven, links: Een fraai tuinhuisje, 1e prijs. Rechts: Een moestuin en priëel.

„O, je weet niet, hoe ik geleden heb ! Bij de woorden van troost en beklag, waarmede men mij, sinds het bericht van zijn dood tot ons kwam, overstroomd heeft, voelde ik mij zoo schuldig en huichelachtig, dat ik meende, gek te zullen worden ! Het was veel erger dan toen hij leefde ! Hij was zoo goed en lief voor mij, zoo weinig-eischend, dat ik hem mijn genegenheids-betuigingen zonder veinzen geven kon, al . . . och, ik praat onzin ! Let niet op mij !"

Zij bedekte haar nat-behuild gezicht met haar handen.

Een drukkende stilte, vol spanning, hing om hen heen ; al de onuitgesproken gedachten, die van den een naar de ander gingen, schenen zich samen te wikkelen tot een kluwen, dat geen van hen beiden te ontwarren vermocht. Zij wisten niet, hoeveel minuten de ijverig voorttikkende pendule wel mocht afgeteld hebben, alvorens zij het onzichtbare weefsel tusschen hen scheurde.

„Ik ook . . . ik heb mij ook verwijtingen te doen tegenover mijn gestorven vriend. . . neen. . . laat mij uitspreken! Hij vertelde mij, dat hij je liefhad, ik was niet eerlijk genoeg, om te bekennen, dat óók ik je liefhad, en begeerde. . . ik bleef je liefhebben, ook toen je zijn aanstaande vrouw was."

„Maar waarom," snikte zij, „waarom zweeg je ? Waarom liet je mij in wanhoop hem aannemen, terwijl. . . ."

Hij knielde voor haar neer en drukte zijn gezicht in haar schoot ; haar zenuwachtige handen beaaiden zijn haar.

„Ik meende, dat hij je meer waard was dan ik en dan. . . hij was rijk en ik maar een arme drommel . . . Dus Vera, die ander. . . . die ander, wien je hart behoort. . . . dat. . . ?"

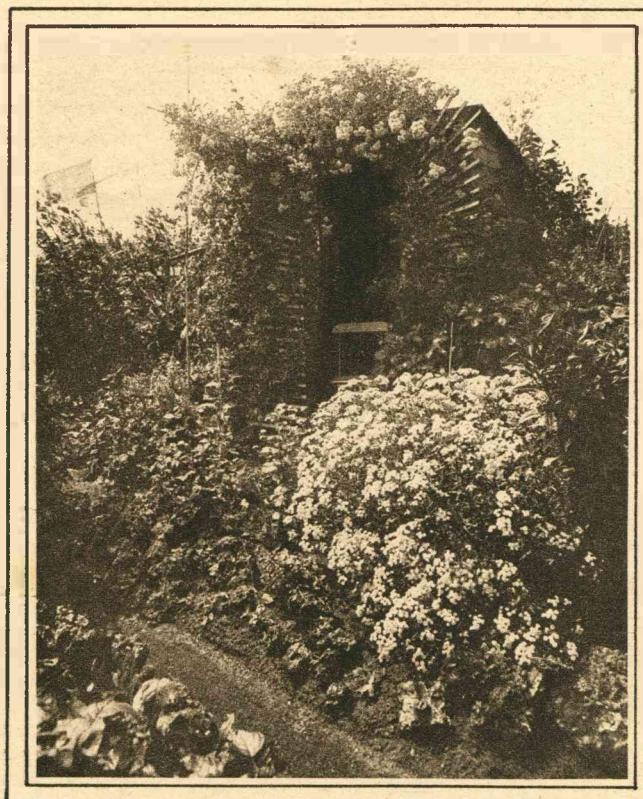

een krans van matte stralen rondom het marmerbleek gezichtje. Haar diepe blauwe oogen waren dichtgedrukt door vreemde hand en hier stond hij en . . . schreide niet. Hoe kon het ? Was zijn smart dan niet echt en diep ? Had hij, vroeg hij zichzelf af, had hij niet van zijn vrouwtje gehouden, niet zooveel als hij steeds had gedacht ? O, dàt was het niet. God, die hem dit zware kruis te dragen gaf, God wist het, dat hem het hart uit het lichaam was gescheurd, dat de zon in zijn leven voor goed was ondergegaan. En, stil, roerloos staande bij zijn gestorven vrouw overdacht hij hun tweejarig innig-gelukkig huwelijksleven, zóó gelukkig, dat niemand het zou kunnen begrijpen, ook al wilde hij trachten dat onder woorden te brengen. Hij bracht zich voor den geest hoe hij ze altijd zag, wanneer hij in den namiddag thuis kwam, nu een week geleden nog. Hoe ze stond in den grooten tuin, Bruno, haar mooie hond in de nabijheid, bij het rozenperk, altijd bij de rozen, zijzelf een roos, in haar witte kleedje. Dan zag ze hem en kwam er een heerlijke glans in haar kinderoogen. Dien had hij nooit gemist, dien glans op haar lief gelaat bij zijn binnentreden, ook op haar ziekbed, ook bij haar sterven niet.

Hij wendde zijn oogen van haar af en liet zijn blik door de slaapkamer dwalen. Daar was de groote spiegel, waar ze voor stond als ze een nieuw toiletje van hem gekregen had. „Zie 'k er naar je zin uit, jongen ?" vroeg ze dan en hij nam haar in zijn armen en kuste d'r. Aan dat alles dacht hij, en zijn oogen bleven droog en brandend.

Toen riep hij de avonden, de intieme winteravonden,

Boven: Bloemengroei langs priëel in de Volkstuintjes, 1e. prijs. Links: Het comité der Volkstuintjes aan de La Reykade. Rechts: Een tentoonstelling der door de leden gekweekte groenten, speciaal ingericht voor het bezoek van H.M. de Koningin. (Zie de foto op pag. 10 van dit nummer.)

„Stil," fluisterde zij. „Stil ! Nu nog niet ! Later zal ik je alles zeggen !"

„Neen," drong hij hartstochtelijk. „Ik moet immers weer weg ! Misschien komt er voor mij geen „later" meer ! Nù, nù moet je mij zeggen, dat je mij liefhebt en mij toebehoort."

„Ik heb je lief," klonk het met zoete streeling in zijn oor, „en ik behoor je toe."

„Voor altijd ?" — „Voor altijd !"

zuster had hem toch kracht toegewenscht om te dragen dit zware, dat nu over hem gekomen was. Waarom schreeuwde hij dan zijn onzegbare smart niet uit . . . waarom drupten dan de brandende tranen hem niet langs de wangen ? Hij begreep het niet. Hij begreep niets meer, kon niet meer denken. Met groote, droge oogen staarde hij doelloos voor zich uit. Vreemd-duidelijk hoorde hij slechts het tikken van de pendule en elke slag zei : „dood" . . . „dood" . . . „dood". Langzaam stond hij op en zette het uurwerk stil.

in zijn herinnering terug, als ze samen zaten bij 't open haardvuur en staarden in de sprookjesachtige vlammen. Hoe stil was het dan. Hij had zijn arm om haar heengelegd en er was geen sprake tusschen hen. Dan zei hij : „Zing eens wat, Betty ?" en dan was ze naar den vleugel gegaan en had voor hem gezongen met haar lieve jonge stem. Vaak sloot hij dan de oogen en genoot stil. Eénmaal was ze zacht opgestaan en naar hem toegekomen en riep ze : „Jongen, je slaapt !" doch toen hij haar, verschrikt, plots aanzag, toen